

«La vida de Marc Gasol mereix una pel·lícula, no s'explica en cinc minuts»

Salvador Sunyer.

I ara què, Sunyer? Jo segueixo amb les meves coses, amb les meves pel·lícules. De tant en tant quan surt alguna cosa que em fa il·lusió com aquesta amb Marc Gasol, també m'agrada fer-la, o com el videoclip que vaig fer amb Rigoberta Bandini de Ay, mamá. Una carrera de cine com la de Marc Gasol mereixia un final de pel·lícula? Jo crec que es mereix una pel·lícula sencera i ben feta!. La seva vida és molt singular, amb diversos moments que la

marquen, i prenen decisions que no són obvies. Ell té molt material rodat d'una productora que el va estar seguint molt de temps. Els cinc minuts del documental se li van quedar curts? Donaria per una pel·lícula, ja li ho deia, la seva vida no s'explica en cinc minuts. Moltes coses no han entrat, i durant el procés en vam anar descobrint d'altres. Em sembla increïble que hagi acceptat aquest guió per a un autotribut. Es defineix, en part, per haver nascut a l'ombra d'un germà tan gran, i ell ho inclou sense cap problema al relat. Quantes hores de rodatge va necessitar per aquells cinc minuts? M'havien dit 'sàpigues que és impossible que rodis més d'una hora amb en Marc' perquè té moltes coses a fer. Jo vaig respondre que per fer-ho bé necessitàvem unes dotze hores, seguides, i les vam fer. Ho vam rodar en dos dies, la feina grossa a Fontajau, i després vaig anar a buscar a imatges al Palau Blaugrana en aquell partit que van perdre de 40. S'ha fet també molta feina d'arxiu, buscar material, demanar permisos, l'NBA ens ha cedit les imatges de forma desinteressada, per exemple. Hem tingut moltes fons diferents. En què es va inspirar? Els guionistes són en Manel Vidal i en Magí García de La Sotana, a mi l'encàrrec m'arriba a través d'ells. En Manel és el meu cosí i ja hi havia treballat abans amb ells. En Marc va anar un dia a La Sotana i es van fer amics. Després d'algunes reunions vam veure que la seva història és sobre la identitat, que això podia ser el tema central. Un nen que, de cop i volta, veu com el seu germà es converteix en una estrella del bàsquet, amb 16 anys es veu obligat a viure als EUA i ho ha de deixar tot, queda arrossegat per allò. D'entrada la vida allà no li agrada, torna, ve al Barça, però les coses no li acaben de sortir bé mentre el seu germà triomfa. Després ve a Girona, i aquí, sense la pressió de ser el germà d'una estrella, de cop i volta explota. Per a ell això va ser bàsic. A Girona retroba la seva pròpia identitat, tothom el reconeix i se sent acollit, es genera un vincle potser estrany però molt profund. La relació amb el germà és un joc de miralls que no s'acaba mai. Quan en Marc triomfa i va a l'NBA el fitxen els Lakers, però per un intercanvi de cromos ha d'anar als Grizzlies: és a dir, torna a Memphis seguint els passos del germà ni que sigui de forma involuntària. Allà s'acaba convertint en el gran jugador que ha sigut i hi troba la segona llar. Va a Toronto i guanya l'anell, i d'allà als Lakers un altre cop seguint els passos del seu germà, que havia estat allà i ja està retirat. I després decideix canviar l'NBA per la LEB Or, de jugar amb LeBron James, torna a Girona per ajudar el seu club a tornar a l'ACB. Ho trobo al·lucinant, va canviar els Lakers per Girona! Li agrada el bàsquet, a vostè? Sabia qui era Marc Gasol, però em quedava lluny. He hagut de fer un petit màster, no li negaré, perquè no soc fan del bàsquet. En Manel i en Magí, en canvi, sí que ho sabien tot. Alguna vegada el deuria haver vist jugar a Fontajau amb l'Akasvayu però em sona haver-me'l trobat a la nit. És molt estrany que una persona així sigui com és, així de senzilla. Ens hem fet amics. Li va ser difícil guardar el secret sobre el rodatge i la retirada? No, gens. És un projecte fet entre amics. A banda d'en Manel i jo, de gironins també hi havia el director de fotografia Artur Pol; l'Isabel Domènech, que s'ha encarregat del vestuari, i la Laura Xifra, del disseny gràfic. Què li va demanar Marc Gasol? El primer cop vam quedar per parlar a un bar de Castelldefels i més que ell vaig parlar jo, no vaig parar de fer-li preguntes per intentar buscar com desfilava una història de vida tan intensa en cinc minuts. És l'actor menys actor que hi ha. No es queixa mai. Durant dotze hores de rodatge mai es va queixar, cap mala cara, amb tot l'esforç i sacrifici. Quan vol fer una cosa, la fa.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2024/02/01/entrevista-salvador-sunyer-vida-marc-gasol-mereix-pellicula-97624730.html>